

Поруке једне смрти

Пише: Љубиша Спасојевић
понедељак, 17 август 2009 14:08

У суботу испред Цркве светог Марка дошло је нас двестотинак. Спартанаца је у Термопилском кланцу било триста. Бранили су Грчку од Персијанаца, а ми смо дошли да од заборава бранимо жртву Ранка Панића.

Због тога је на платоу испред цркве било тридесетак момака и девојака из "1389" и "Образа", због њега смо тамо били и ми, а због свих нас је тамо био и одређени број особа у цивилу, али на дужности.

У цркви је свештеник одржао помен. Са иконостаса су нас гледали мученици које је у њихово време неки тадашњи режим послао у смрт. Осећао сам да нас са њима гледа и онај због кога смо сви ту и дошли.

По завршетку помена кренули смо Таковском ка станици МУП Стари град. На челу колоне је био транспарент на коме је писало "Боже опрости им јер не знају шта раде". Ми који нисмо опростили, нити заборавили, корачали смо иза. До мене је, младалачки жустро, ходала бакица од "метар и жилет". Проценио сам да има преко седамдесет година.

Испред полицијске станице смо се зауставили. Кордон гледа нас, ми гледамо њих. Размишљајам шта размишљају. Миша из "1389" предаје писмо у коме од власти у Србији (погрешан израз би био - српских власти), тражи да се открију Ранкове убице. Писмо за које сви присутни знамо да нећемо добити одговор, што је сасвим јасан одговор.

Продужили смо до места где је Ранко убијен. Пас који је дотле мирно дремао на асфалту поред клупе, почео је да лаје на нас. Има жуто крзно.

Палимо свеће и одајемо пошту Ранку Панићу. Његова мајка којој су исплакане и неисплакане сузе уклесале бол и патњу на лицу, поново их рони.

Поруке једне смрти

Пише: Љубиша Спасојевић
понедељак, 17 август 2009 14:08

Разумели смо поруку коју су нам упутили наредбодавци и извршиоци Ранковог убиства – да се више не окупљамо, јер ће нам се десити исто што и њему. Они нису разумели нашу поруку, јер смо се ипак окупили.

Разишли смо се. До следеће неприлике.